

Снег
Снег
Снег
Снег
Снег
Снег
Снег
Снег

Катерина Сенченко

Снег
Снег
Снег

ДОШ

СЕРЕД

ЗИМНИЙ

Снег
Снег

Снег
Снег

Снег
Снег

Снег
Снег

Снег
Снег

Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег

Снег
Снег
Снег
Снег
Снег
Снег

Сенченко Катерина Петрівна народилася 15 червня 1967 року на Миколаївщині. Більше 20 років проживає в с. Берестівка Липоводолинського району Сумської області. Працює учителем зарубіжної літератури у місцевій школі, 10 років займає посаду завуча. Завжди поклонялася слову як першооснові буття. Уміння римувати вважає не просто захопленням, а важкою працею душі. Щиро вдячна всім, хто доклав зусиль до народження цієї збірки.

Любить дарувати радість

Читаючи поезію Катерини Петрівни Сенченко, можна серед зими доторкнутись до "смарагдової долоньки проліска" чи глибокої осені уявити буйноквіття юних картопель і "кольорові галареї" півоній, її поезія про кохання - неподілене, розбите і самотнє - багатьох, поверне у спогади, відгукнеться солодкою ностальгією чи темним болем у душі:

Відлік щастя свого з тебе хочу почати.

Хай коротке воно, але поряд з тобою.

Від найпершого слова і до нової втрати.

Від цілунку твого і до нового болю.

Спілкування з жінкою-поезією і вічною загадкою — саме такою вона воліє залишатися для співрозмовника — пробуджує найсвітліші й найсвятіші почуття, "Я на Сумщині залишила душу, а серце часто проситься додому", — пише у поетичній присвяті незабутній Миколаївщині Катерина Сенченко. З отчого краю, рідної своєї Чапаєвки і тих, хто її населяли, "степова чайка" черпала силу і наснагу. Премудрощі батьківських уроків - це неписана свята книга для доньки. "Дружною була наша родина, всіх чотирьох дітей батьки вчили бути відкритими до людей, щирими і самостійними, — розповідає Катерина Петрівна. - Може, саме це і допомогло не розгубитися і не відчути себе чужою в іншому краї – на Сумщині. Живу я в Берестівці що на Липоводолинщині майже двадцять років, і земляки називають мене "своєю". Після закінчення Миколаївського педагогічного Інституту молода вчителька російської словесності поїхала сіяти "розумне, добре, вічне" на батьківщину чоловіка. І відто-

ді, з 1988 року, змінюючи посади і категорії, педагог залишається вірною єдиній школі. Сьогодні Катерина Петрівна Сенченко – заступник директора Берестівської ЗОШ І-ІІІ ступенів. Пам'ятаючи теоретичні засади класиків дидактики, відмінно орієнтуючись у сучасних методиках навчання, найефективнішим і найпереконливішим методом навчання і виховання Катерина Петрівна вважає відверту, ширу бесіду на уроці, діалог за принципом "рівний -рівному". Тоді зникають грані та бар'єри і уроки зарубіжної літератури проходять на одному подіху. Е.Хемінгуяя, а де Сент-Екзюпері від Берестівської школи відділяють століття, меридіани і паралелі, але коли в ці постаті закоханий учитель, тоді й дітям їх творчість близька. Відома ж бо істина - від любові до вчителя і навчального предмета – один крок.

Катерина Петрівна дуже вимоглива до своєї поезії:

*Я перед кожним словом винувата,
Бо хибне слово — то як хибний крок. Вір-
ною цьому принципу в поезії вона зали-
шається і нині.*

*Мені на душу випав білий сніг.
Та він мене чомусь так чорно душить,
Такий важкий, мов непрощений гріх.
Скував мою невигосну душу, –*

поезія контрастів і філософських раздумів про життя, любов, розлуки, віру і зневіру... Вірші К. Сенченко – то палітра інтимних почуттів, над якими вічними стражами є заповіді "не обмани", "не сотвори собі кумира", "шануй батьків", "не зрадь собі і Богу", Філософсько-християнські цінності – то не тільки підмурівок уроків, які проводить педагог, вони потужно-ліричний засіб її творів:

*Я згодна: життя театр, з одною лише різницею —
Нема бутафорії в нім, все справжнє — від болю до
втрат.*

*Не зрадь мене, прошу, не відступись.
Не проміняй на осінь мою весну.
Без тебе я вмирала вже колись,
Що буде, як візьму і не воскресну?*

*Мій хрест і я — так звично нам обом,
Несу свій хрест. Не думаю про втечу...*

Звідки беруться подібні слова? — запитаєте, з настрою душі й любові — до людей, світу. "Поезія — як третє око, що іноді бачить навколишнє в іншому вимірі. Народжується спонтанно, ніби хтось диктує згори", — зізнається авторка.

Так і пишуть римовані диктанти про вічне педагог і її вчитель Поезія. А результати сокровенних "діалогів двох" Катерина Петрівна несе людям - читає колегам, доні Мар'яні, надсилає до районної газети.

*Моїм віршам у небі ще так лячно -
Вони ще пуп'янки, вони поки що цвіт.
Але якщо над ними хтось заплаче,
То, значить, варто їх пускати на світ...*

Уже кілька років Катерина Петрівна Сенченко очолює літературну студію ім. Ф.Швіндіна, що діє при Липоводолинській районній газеті "Наш край". Авторка друкувалася в багатьох поетичних альманахах Сумщини: "Пролісок", "Мотиви Прихоролля" "Зерна", "Тороки".

Валентина Курочка,
заступник редактора
Липоводолинської районної
газети "Наш край"

* * *

Життя - театр, а люди в нім
- актори...
В.Шекспір

На вивороті душі є ледве помітні
шрами –
Колишніх розчарувань такий собі
результат.
Я – головний герой своєї життєвої
драми
І краще за мене що роль немає кому
зіграти.

Вистава моого життя прожита без
репетицій.
Щось в ньому ішло «на біс», а дещо
було не в лад.
Я згодна, життя – театр, з одною лише
різницею.
Нема бутафорії в нім, все справжнє –
від болю до втрат.

МЕНІ НА ДУШУ

ВИПАВ

БІЛІЙ СНІГ

МЕНІ НА ДУШУ ВИПАВ БІЛИЙ СНІГ

ДУМА ПРО СЕЛО

Дивуєшся, гортаючи неспішно
Червоні дні листків календаря,
Бо виявляється, що й досі, як в насмішку,
Святкуєм день сільського трударя.
Село мое, що дихає на ладан!
Липоводолинський аграрний регіон!
Неперспективний мій!

Та я за тебе ладна
Пройти всі труби, воду і вогонь!
Село мое - колиска України!
Тут пуп в'язався світові всьому.
А ми село штовхаєм на коліна,
А ми життя вкорочуєм йому.
Вмирають села тихо, поодинці,
Клює вороння трупики хатин.
І вітер, чимось схожий до ординця,
Господарює пусткою один.
Село мое! Кому ти завинило
За те, що і співало і цвіло?!!
Ледь вгадувані горбики могилок
Засвідчують, що тут було село.
Нащадки - вовкулаки й вовкулаки -
Перевертнями в місто подались.
За владу ладні битись навкулачки,
А ти ходити вчило їх колись.
Ти їм в гаях співало колискові,
Для них ти молотило перший сніп...
Бо хліб святий - життя всього основа.
Село давало світові свій хліб.
Куди ж подівсь твій вічний ріг достатку,
Що зрошуваний потом був щодня?

МЕНІ НА ДУШУ ВИПАВ БІЛИЙ СНІГ

На кожен твій мозоль є по податку,
Не сплатиш вчасно - нарости пеня.
Глибинко рідна! Липовий мій краю!
Пахучі кучеряві спориши!
За села ті, яких давно немає,
Чужа вина болить в моїй душі.
Хтось скаже, що дрібний мій інтерес...
Глобально мислим, і з останніх сил
Йдемо до НАТО, пнемось у ЄС
По трупах ось таких маленьких сіл.
Святкуй село! На це ти маєш право,
Хоча твій труд здіймається на сміх!
Гей ви усі, хто за кермом держави!
На вас лежить за мертві села гріх.

* * *

Осипає на плечі осінь листя черлене,
В недосяжний мій вирій журавель відліта.
Відцвіла моя папороть десь далеко без мене,
Відкували зозулі щасливі літа.

Все найкраще здається минулим, вчораши мім,
все найкраще відносить невблаганна вода.
І тікає душа в неполохані хащі,
Недовірливим звіром із них вигляда.

Ну а може лихом та й об землю краще?
Ранувато ставить на собі хрести.
Навесні квітують й непролазні хащі,
То чому б і серцю ще не зацвісти?

МЕНІ НА ДУШУ ВИПАВ БІЛИЙ СНІГ

БІЛА ІРЖА

Мені на душу випав білий сніг,
Та він мене чомусь так чорно душить.
Такий важкий, як непрощений гріх
Скував мою невигоєну душу

Насипалося білої іржі –
Чи я, можливо, вигадала все це?
Коли виходить з ладу щось в душі,
У весь тягар бере на себе серце...

* * *

I знову мені не спиться -
Ніч відболить.

Душа, як засохле листя,
Аж шарудить.

Душа, як вибитий сонях...

Скоро зима.

Кров замерзає в скронях.

Холодно.

Я-сама...

МЕНІ НА ДУШУ ВИПАВ БІЛИЙ СНІГ

ОДА СЛОВУ

Найвище уміння - любити.
Найважче - уміти прощати...
О слово, ти - Янус дволикий,
Невчасно розщеплений атом.

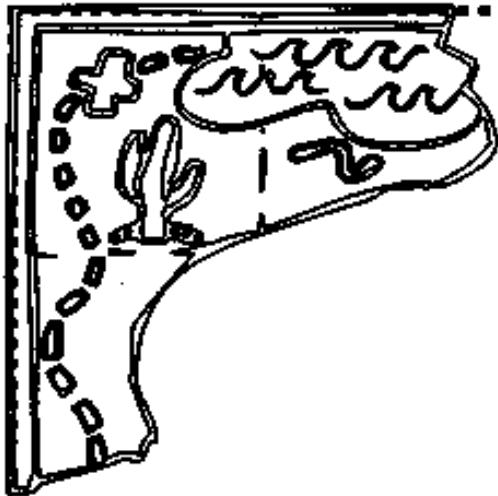
Узяти б звичайне слово,
Ніяке, прозоре наскрізно.
Та в різних життєвих умовах
Це слово буває різним.

Надійним, як друга лікоть,
Фарватером в морі долі.
Цілющим, як добрі ліки,
Розрадою в лютім горі.

Це слово приборкає лихо,
Врятує когось від страти.
Зуміє стати великим,
А зможе і ницим стати.

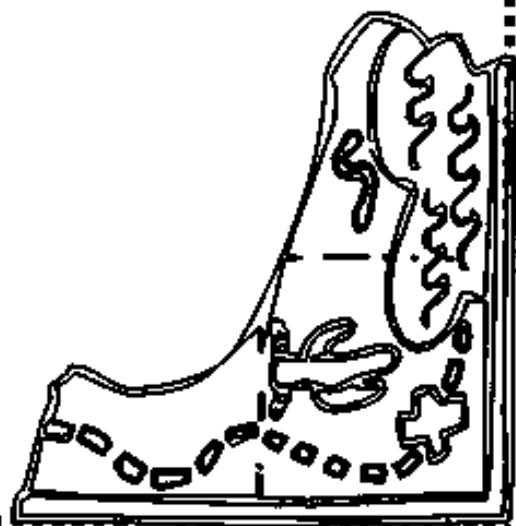
А іноді може бути
Маленьким безжалільним катом
Смертельнішим від отрути,
Руйнівнішим від гармати.

Всесильне воно, як молитва
Й жорстоке, - не знає пощади.
... Найвище уміння любити,
Найважче - уміти прощати.

ІСТОРІЯ

БОЛЮЧІ СТОРІНКИ

ПРОСТИ, МАРІЄ...
(Кадри із 33-го)

I.

Лежу уже не знати скільки діб.
До болю і до голоду оглухла.
Вже перестав ввижатись навіть хліб.
Спочатку висохла, а потім вся опухла.

Немає і води кому подать,
Нема кому свідомість відібрati.
Жадану смерть - останню благодать –
І ту чомусь Господь не хоче дати.

Спасибі, хоч діток моїх забрав,
Бо я б не винесла над ними того звірства.
Я божеволіла, коли хтось з них кричав:
«Матусю, їсти! Мамо, дайте їсти!»

Я нерухома, але ще жива,
Лежу у склепі хати, як колода.
Німими стали сльози і слова,
А для думок і спогадів - свобода!

Божа мати аж з лиця зчорніла
Притулила Сина до грудей.
Господи, прости, що я просила
В тебе смерті для своїх дітей!

Ну як було дивитись на ту муку,
На зведені в корчах страшних животи,
На доню, що гризла від голоду руку, -
І я не могла їм нічим помогти...

ІСТОРІЇ БОЛЮЧІ СТОРІНКИ

На чий же кривавий вівтар я поклада
Малесеньку доню і двійко синочків,
Коли мертві тільця по черзі ховала
Своїми руками отам у садочку??!

Хай проکлятий буде тиран на портреті,
Що в вуса сміється по-батьківськи мило!
Це він з України зробив в тридцять третім
Замучену голодом братську могилу.

ІІ.

На вулиці тихо. Ні звіра, ні птаха.
Нікого давно сюди ноги не носять.
Страшною косою лищ смерть-костомаха
Справляє жнива свої: косить і косить.

І раптом заходить хтось в хату без стуку.
Підходить до ліжка поволі, нетвердо.
Це дядько Кіндрат, їздовий, чорним круком
Шукає для воза свого нову жертву.

Його підгодовує хтось із «совєтів»,
Щоб сила була в нього мертвих ховати.
- Я приїжджаю по тебе втретє,
- А ти і не думаєш помирати.

Прости, дитино, я не зумію
Сюди приїхати і вчетверте.
Яка різниця тобі, Маріє,
В якому місці чекати смерті.

ІСТОРІЙ БОЛЮЧІ СТОРІНКИ

Мерців ховати уже несила.
Зробивсь червоним держак лопати.
Я покладу тебе край могили,
Яка різниця - де помирати.»

Чи є що страшніше голодної муки?
Чи є що страшніше голодної смерті?
І дядько узяв мое тіло на руки:
Ти все-таки легша, Маріє, за мертвих...»

III.

Підвода трюхикає. Дядько на козлах.
А коні худющі, не коні, а спиці,
Їх цвъохає дядько легенько, не зозла,
Батіг він виймає лише для годиться.

Підвода трясеться, неначе в ознобі,
А може то серце у дядька Кіндрата?
«Сільський санітар» - як печатка на лобі, -
Уже поспіша, щоб за смертю прибрati.

На возі нас семеро: я і покійні
Мої односельці, уже захололі.
Вони коло Бога, щасливі й спокійні,
Ім, певно, там хліба і їжі доволі.

Не треба про їжу - це гріх і провина!
Бо знову почую дітей голосочки.
У землю посіяла доню-зернину,
Чи виростуть з неї сини-колосочки?

ІСТОРІЙ БОЛЮЧІ СТОРІНКИ

О, Боже, кого мені ще проклинати
За біль мій живий, за посіяне лихо,
За те, що вовчицею вила у хаті
Над мертвими дітьми, що врешті затихли.

І серце чомусь не розірветься з горя,
Все гупа і гупа, міцніше від сталі.
До вас мої діти вві сні не приходять,
Не просять пойсти, товаришу Сталін?

Ти ж, Боже, все бачив, дивився лупато
На це божевілля пекельне, на звірство,
На те, як носила земля свого ката,
На вірного партії комуніста.

Чи комуністам усе прощають?
І Бог, напевно, був комуністом,
Бо діти й з раю її гукають:
«Матусю, їсти! Матусю, їсти!»

Жахливим полум'ям тридцять третій
Спалив і щастя твоє й надію.
Розлився біль твій по всій планеті,
Великомученице Маріє.

* * *

Народе мій рідний, залякана націє,
Що в рік той страшний попалила мости.
Не буде твому геноциду пробачення!!!
...І все-таки, мати Маріє, прости...

ми полюси

маленької планети

МИ ПОЛЮСИ МАЛЕНЬКОЇ ПЛАНЕТИ

* * *

Ми - полюси маленької планети,
Що називалась гарно так - сім'я.
Колись нам тут співалося дуєтом,
Тепер окремо - ти, окремо - я.

Дитина наша - спільний наш екватор,
Тримає в рученях полюси...
Але уже нічим не врятувати
Полярність душ, всі мінуси й плюси.

Відносини тримаються на нервах,
У нашім домі протікає дах,
А вдавана подружня атмосфера,
Куди не глянь, в озонових дірках.

Від сварок нам давно нема чим дихать,
Ненавистю отруєна вода.
Така сім'я - екологічне лихो,
Якась суцільна атомна біда.

Як не борюсь, як я не гою рани,
Щоб зберегти хоч краплю чистоти,
Ти, мов жорстокий інопланетянин,
Свідомо нишиш наших душ світи.

МИ ПОЛЮСИ МАЛЕНЬКОЇ ПЛАНЕТИ

* * *

I, здається, ніколи не буде розлук:
Ні сьогодні, ні завтра - повіки,
Коли жінка змикає кільце своїх рук,
Обнімаючи чоловіка.

Та прорвали слова, як болючий нарив,
Світ розпався на атоми й звуки:
- Ти пробач... Я давно вже тебе розлюбив!
... Страшно так розмикаються руки.

БЕЗ ЖІНКИ НЕ ВІДБУВСЯ Б ЧОЛОВІК

Історії гортаю сторінки
Й дивуюся із кожної сторінки:
Рушали у похід чоловіки,
А часом йшли на смерть заради жінки!

Бо тільки жінка рухала прогрес,
Вона - історії жива рушійна сила.
Був кожен з нею, наче Ахіллес,
І Богом той, кого вона любила.

Хто пісню, жінко, вклав тобі в уста,
Вагому і легку, немов пір'їна?
Полки полтавські у похід вела,
Сама, як пісня, горда Чураївна.

МИ ПОЛЮСИ МАЛЕНЬКОЇ ПЛАНЕТИ

Усі багатства кинуто до ніг
Красуні-бранки хана Сулаймана.
А серце там, де батьківський поріг,
Лишила українка Роксолана.

Хто за собою зміг би повести,
Як Жанна Д'арк, у саме пекло бою
Відважні і згуртовані полки,
Які були без неї лиш юрбою?

Заради жінки спалені віки!
А за Єлену не шкода і Трої!
Що роблять із мужчинами жінки!
Вони, як сонце, в них над головою!

І чоловічий рід потроху звик,
Що кожен день про них хтось мусить дбати.
Без жінки не відбувся б чоловік,
А значить, не було б кого кохати.

Хоч не секрет, що в більшості мужчин
Завищена межа самооцінки,
Та чоловік завжди є лише тим,
Кого у ньому хоче бачити жінка!

МИ ПОЛЮСИ МАЛЕНЬКОЇ ПЛАНЕТИ

КАВАЛЕР

Якого щастя тобі ще, жінко?
Не палить, а, головне, не п'є.
Авто у нього, немов картинка,
І трикімнатна квартира є.
В його кишенях дзвінка монета
Хіба ж ти й досі не впевнилась:
Попала рибка в твої тенета
Акула бізнесу, не карась.
Напнулись очі подруг, як п'яльця.
Їсть чорна заздрість твоїх подруг.
Адже у нього у перснях пальці
На шиї - платиновий ланцюг.
Чого тобі ще, наївна, треба?
Від себе - курка лише гребе
Таких, як ти, - хоч загачуй греблі,
А він, бач, вибрав чомусь тебе.
Але чого ж так душа страждає?
Чого ще хоче твоя душа?
Вона, напевно, одне лиш знає:
Не варті й ламаного гроша.
Чужі машини й чужі мундири,
Що не в багатстві, урешті, суть.
А в тім, що згодом в чужих квартирах
Жінки заручниками стають.

**ДУШЕЮ ПРИГОРНУСЯ
ДО ПРИРОДЫ**

ДУШЕЮ ПРИГОРНУСЯ ДО ПРИРОДИ

ЗИМОВЕ

Сніг лапатий бреде,
Засліпивши простуджене сонце.
Яблуня молоде –
Під розквітлим з морозу віконцем.

Ця холодна краса
У зими сивиною на скронях.
Сніг на вітах звиса,
А у яблуньки пальці холонуть.

Голубим перкалем
Заметілі заслали півсвіту.
Яблуняtkо мале
Все тремтить і не може зігрітись.

Дід Мороз дошкуля,
Полонив річечки і озерця.
А мале яблуня
Промерзає до самого серця.

Від зими на посаг -
Срібна шубка і шапка смушева...
Тільки мариться в снах
Нареченої сукня рожева.

ДУШЕЮ ПРИГОРНУСЯ ДО ПРИРОДИ

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Червінним золотом блищить монетка сонця
І котиться заморено за гай.
Сховав щось пролісок в смарагдовій долонці,
Первінку просить: «Що тут? Відгадай!»

Вербові котики вмивають сірі личка,
Лягають спать, потомлені за день.
Відріс зелений чубчик у травички,
Борідку мохову завів на весну пень.

Брунаті бруньки позмикали вічка.
Весняний вечір свіжістю пропах.
Не спить лише ялинка невеличка –
Вона читати вчиться по зірках.

В глибинці гаю народився вітер,
Точніше - невеличкий вітерець.
Торкає пальчиком тонкі вербові віти,
Обнюхує торішній корінець.

Йде джерелом, шукає в ньому броду,
А в результаті - ноги промочив...
Рогатий місяць задививсь у воду
І правий берег рогом зачепив.

Дуплястий дуб розправив пишну крону.
Живе в дуплі старий лісовичок.
Плете при вході шторку із капрону
Умілець на всі лапки павучок.

ДУШЕЮ ПРИГОРНУСЯ ДО ПРИРОДИ

Стара сосна гойдає сиротливо
Сухий листок в порожньому гнізді...
Десь віддалік весняна перша злива
Пройшлась босоніж спрагло по землі.

Приносить ніч у дзьобі прохолоду,
Вкриває гай турботливим крилом.
Згорнулася калачиком природа
І спить собі міцним блаженним сном.

* * *

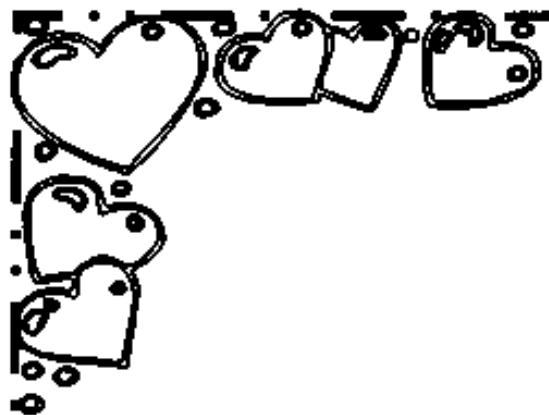
Осінній день уже добрів до краю.
Вечірні сутінки губами я ловлю.
Цей терпкий смак дощу я добре знаю,
І дощ такий, як я його люблю.

Цей тихий дощ, без блискавиць і грому,
Не йде, а сходить повагом з небес.
Він йде на землю, наче йде додому.
Він десь блукав, він заблудився десь.

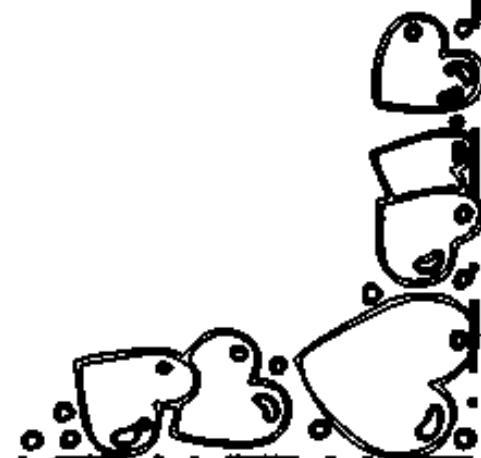
Тепер він тут, і тихий, і вроочистий,
Заходить в душу, наче в світлий храм,
Де ждуть його, де є тепло й прихисток.
Я обіцяла дощ цей споришам,

Дорогам дальнім, вкритим пилуюю,
Малим зерняткам у сухій землі.
Мій тихий дощ! Нарешті ти зі мною!
Змий з мене втому, смутки і жалі.

Осінній вітер голову остудить...
Відкрию серце і когось впущу –
Зайдуть у душу і натопчути люди.
Ну як у Бога не просить дощу?

**НАЙВИШЕ УМІННЯ
—ЛЮБИТИ**

ВОВЧИЦЯ

Я, напевно, в минулому вовком була,
Бо, буває, таке проти ночі насниться:
Ось стойть, повернувшись лицем до села,
Чорнобура, як ніч, кароока вовчиця.
Що забула вона близ людського житла,
Бо ж на живність людську нападать не годиться.
І хитнувсь її хвіст - чорнобура мітла -
То очима когось все шукає вовчиця.
Люди зовсім не схожі на них, на тварин,
Ані рогів не мають, ні кігтів, ні крилець...
То чому ж полони в її серце один,
Чимось схожий на вовка самотній мисливець.
І зустрілись вони на стежині вузькій.
І дивилась вона йому в очі сміливо.
І не вірив мисливець удачі своїй -
Чорнобура вовчиця з очима, як сливи.
І з мисливським азартом натягнуто лук.
А вона сто разів би могла захиститися,
Та не зрушила з місця, і смерть з його рук
Як найбільший дарунок прийняла вовчиця.
Задзвеніла стріла у напruzі тугій
Може все - таки краще умерти на герці?
Та рука, що повинна б ласкати її,
направляла стрілу у закохане серце.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

Прокидаюсь зі сну, а у грудях болить,
І до самого ранку мені вже не спиться.
І живу я життям - що упору завить,
І оскалити зуби, зовсім як вовчиця.
А буває іще, хоч який з того толк,
Коли слух, мов у звіра, в мені загостриться.
Чую, як кричить людським голосом вовк
І нагадує чимось нічного мисливця.

* * *

Чоло у моого сонця золоте,
В очах - під колір неба ніжна просинь.
Усмішка несмілива, та проте
Вуста завжди моого цілунку просять.

У моого сонця - чоловіча стать,
Кремезні плечі, сильні добре руки.
І любить моє сонце помовчать
І запечалитися скрущно в час розлуки.

Воно і гріє, й спалює мене,
В його промінні я тамую подих...
Та тільки жаль, що сонце наливне
Зігріти дім мій рідко так заходить.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

НІМА СПОВІДЬ

Цих слів я вам ніколи не скажу.
Я і сама їх вимовить боюся.
Я тільки зазираю за межу.
За нею ви - мій гріх, моя спокуса.

Ми з вами вдвох в моїх бентежних снах,
У інших вимірах - в моїх сміливих мріях.
Реально ж, ви - мій недосяжний птах,
За тим, що не збулося - ностальгія.

Байдужим поглядом ковзнете по мені –
Він б'є мене щораз, неначе струмом.
Завмерли почуття в душі на дні
І їх не можна видати навіть сумом.

Ну де вам знать, як біль в мені ячить,
Як рве печаль мою самотню душу.
Та щось мені наказує : "Мовчи!
Ні пари з уст!". І я мовчати мушу.

Ховаю за замками сінома
Любов - свій скарб.

А може, лише біdnість?-
Для всіх - ви є, для мене - вас нема.
Яка несправедлива віdpovіdnість!

Цих слів я вам ніколи не скажу.
У мене є на те своя причина.
Я лише зазираю за межу:
За нею вам всміхається дружина...

НАЙВИЩЕ УМІННЯ – ЛЮБИТИ

* * *

Всю ніч кричали у душі сичі,
Щоб аж під ранок біль у ній залишить.
І сиротіли на столі ключі,
І стерегли в пустому домі тишу.
Бродила я у клітці кам'яній
Де нам удвох було так добре разом.
І де мені так холодно самій,
І де твої сліди зітрутися з часом.
Від мене ти до іншої пішов –
У темну ніч із ночі повнолуння.
Ти не любив. То не була любов,
А лиш її придумане відлуння.

* * *

Твоя образа знов мене настигла,
Як куля, влучно випущена в ціль.
Я навіть відхилитися не встигла,
Щоб хоч на йоту зменшити свій біль.

Я лиш до крові губи закусила,
Всміхнулася крізь слози і пішла..
Домоклів меч рішуче опустила
На все, чим в цьому світі я жила.

І хай душа кричить відкритим текстом,
Заходиться від болю і кровить,
Та я не те що словом, навіть жестом
Тобі не видам, як мені болить!

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

* * *

*Співа сопілка голосом жіночим.
А десь далеко плачуть карі очі...*

День такий короткий у моєму світі,
А безсонні ночі світ заполонили.
Для одної мене сонце наше світить,
Та мені без тебе сонечко немиле.

Виплакала осінь наше грішне літо
І простились наші зустрічі невинні.
Половина сонця перестала гріти,
Відтепер для мене все наполовину.

Навпіл навіть серце розірвалось з туги
Молодик півсерця міниться журбою.
Ну скажи, навіщо половину другу,
Як ішов від мене, ти забрав з собою?

З твої половини ти зроби сопілку
І торкни легенько дірочки зірчасті,
Може пригадаєш карооку жінку,
Для якої був ти неповторним щастям.

РОЗПАЧ

Я жити без тебе вчуся.
Самотня моя душа
Якась безнога й безрука
Учитися не поспіша.

Я жити себе присилую
Минуле, як жаб'ячу шкіру,

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

Здираю із себе з силою,
А разом із нею і віру.

Я жити себе примушую.
Буває, на скусані губи
Вдягаю безхмарну усмішку
І міцно стискаю зуби.

А жити без тебе не хочеться.
Жити без тебе - гріх...
Я знищена, вбита, спустошена,
Розчавлена, як горіх...

ОСВІДЧЕННЯ

Я кохаю Вас. І в цьому світі,
Де мені не можна Вас любить,
Вашим голосом мені шепоче вітер,
Річка Вашим голосом шумить.

В сутінках, отам напроти ночі,
Де зірки, неначе ліхтарі,
Мені в душу глянуть Ваші очі
Згустками схолої зорі.

І душа від відчаю зайдеться,
І слізоза у горлі запече:
Це не Ваші руки - теплий вечір
Опустився на моє плече.

Ви далекі... Ви чужі й далекі,
Як зірки, що сяють з висоти...
Я - земля, а Ви - лелечий клекіт,
Вам повік до мене не зйти.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

ТОБІ У ЧАС ПРОЩАННЯ

На прощання нічого мені не сказав,
Лиш обняв, відчуваючи втрату.
І grimить, і шумить, і вирує вокзал.
Слів немає... То де ж їх узяти?

І нічого не треба мені обіцянь,
І просити нічого не треба...
Всі слова зачайлись, завмерли, мовчать,
То ж я мовчки горнуся до тебе.

Оголошують рейс мій, і серце щемить:
Наша зустріч відходить в минуле.
Хай зупиниться мить, ця розплачива мить,
Аби чаша гірка нас минула!

До зупинки автобус маршрутний прийшов,
Білий ангел, провісник розлуки,
Й розмикаються краї на світі з оков —
Твої рідні, довірливі руки.

Всі кудись від'їжджають, до когось спішать,
Їх автобус при вході ковтає...
До твоєї душі прикипіла душа,
Я її силоміць відриваю.

По інерції місце в салоні знайшла,
Рідну постать слізою туманить.
Серце жадно очима припало до скла,
Щоб іще раз на тебе поглянути.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ – ЛЮБИТИ

Ти - по той бік вікна, я - по цей бік вікна, -
Неминучість розлук барикадна!
На вокзалі лишається постать сумна,
Одинока й така безпорадна!

І останній твій погляд мене проводжа
Аж туди, за межу небокраю...
І шукає душа, і не вірить душа,
Що тебе уже поряд немає...

* * *

Маленького щастя ілюзія !-
Я вдячна тобі за неї!
Ми навіть не лишимось друзями
Після пригоди цієї.

Маленького щастя ілюзія
Чомусь так правдиво прекрасна!
Любовна легка контузія
Мине, як то кажуть, з часом.

Бо ж навіть найтоншими узами
Ріднитись не маємо права.
Бо все, що було, - то ілюзія,
Придумана нами вистава.

Ти вдало зіграв прелюдію,
І я тобі підіграла.
Ми вірили в нашу ілюзію,
Допоки завіса не впала.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

Під «браво» і оплески публіки
З поклоном йдемо на сцену...
І боляче так від ілюзії,
Мов лезом тупим по венах...

* * *

Ще місяць блаженної ейфорії!
Ще місяць з реальністю у двобої.
Прозора, як привид, на щастя надія,
І постіль гаряча, зігріта тобою.

Ще місяць горітиму я на багатті,
Яке розпалила для себе самої.
І пізно минуле своє рятувати,
Як дощенту спалену греками Трою.

Можливо, колись буду лікті кусати,
Що зараз помалу до тебе звикаю.
А ти , мов наркотик: тебе забагато
Ніколи - ніколи мені не буває.

Ще місяць ! А вже так тривожно і сумно,
Тому що фінал наперед нам відомий.
Візьми мою душу з собою у Суми,
Бо втримати її я не зможу у дома.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

ТВОЇ СЛОВА

Твої слова несправжні, неживі,
Такі чужі, мов не мені призначені.
Слова твої - квітучий пустоцвіт –
На вигляд гарні, та не мають значення.

Ти особливих не шукаєш слів,
А ті береш, що поруч, напохваті.
Слова оці ти іншій говорив
І зможеш ще не раз комусь сказати.

Твої слова, як запізнілий сніг,
Що впав у травні на квітуче гілля, -
Від того снігу захолонув цвіт.
Я теж душі від слів не відігріла.

Твої слова - некошені луги.
Словесні трави ти невтомно косиш.
А я складаю всі слова в стоги,
І, хоч не мають жодної ваги,
У кожне слово свято вірю й досі.

ЧЕКАННЯ

Моє чекання маревом тремтить.
Я жду твого дзвінка, неначе дива.
А телефон затяvся і мовчить.
Чому життя таке несправедливе?

Здавалося, що в вихорі розлук
Твій голос буде компасом надійним.
І ось тепер не випускаю з рук
І зву твоїм ім'ям я свій мобільний.

Ну де ж ти, мій коханий, заблудив?
В якій такій у недосяжній зоні?
Не хочу я, щоб хтось мені дзвонив,
Якщо не ти, то хай ніхто не дзвонить.

Година, дві, і цілий день мине...
Спливає час, всі строки промайнули.
І б'ється в скронях думка, що мене
На тому боці дроту вже забули.

Ну подзвони! Прошу, врятуй мене
Відтиші, що так тисне, давить, душить!!!
Хай благодатю голос твій зійде
На стомлену чеканням мою душу.

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ

* * *

А спомин цей - неначе гостре лезо:
Порізалась - не встигла відсахнутись.
Давно душа хиталась на терезах.
Виважуючи: бути чи не бути?

Стримиш в моїй душі забитим цвяхом,
Іржавим цвяхом відчаю і болю.
І сил немає ні тебе проклясти,
Ані змиритись, що я не з тобою.

Ще міцно мене спогади тримають:
Я знов бреду колишнім нашим раєм.
Казала ж я тобі: «Так не буває!»
Ти, усміхавшись, стверджував: «Буває...»

І відбуло. Нічого не лишилось...
Лиш спогади воронням чорним крячуть...
Коли моє кохання осліпили?
Коли душа зробилася незряча?

Забути все! Забить кілок з осики
У душу, розтривожену минулим!
Ну як мені від тебе захиститись?
І що зробить, щоб я тебе забула?

НАЙВИЩЕ УМІННЯ — ЛЮБИТИ.

МОЛИТВА

Зійди з моого шляху, залиш мої думи тривожні.
І в сни мої віщі, помилуй мене, не приходь.
Кохай собі іншу, молися на неї, обожнью,
Словами красивими іншу із розуму зводь.

Забудеш мене і затягнуться рани у шрами.
Чи мало тих шрамів лишає життя на віку?
І все, що колись так цвіло і буяло між нами,
Можливо й не лишить на серці твоєму знаку.

Навіщо приходиш, коли повертатися пізно?
Давно в моїм серці зів'яв і схолонув вогонь
І вмерла без тебе моя не розхлюпана ніжність,
Скотилася слізою з твоїх необачних долонь.

Згаси у душі серед снігу розквітлу надію.
Нехай не болить, бо усе пролетить-промайне.
І вслід не дивися. Я не озирнутись зумію.
Залиш мене, чусь? Благаю, помилуй мене!!!

РАЗКИ РОЗСИПАНОГО НАМИСТА

* * *

Відболів непомітно.

Чи, може, я звикла до втрат?
Відболів під наркозом щоденних турбот і тривоги.
Відболів у мені, як, буває, ночами болять
Людям їх ампутовані руки чи ноги.

* * *

Коли до тебе прийде час прозріння,
Коли ти осягнеш свою вину,
Не кидай у любов мою камінням
І не суди, залишивши одну.

* * *

Я вдячна часові, бо знаю: все мине,
Лишаючи минуле за плечима.
Воно пройде колись перед очима,
Але уже не ранячи мене.

* * *

Ти щось казав, у чомусь звинувачував,
А я усе читала наперед..
Яким солодким бачилось побачення,
І як тепер гірчить цей дикий мед!

РАЗКИ РОЗСИПАНОГО НАМИСТА

* * *

Пусти мене, як відпускають гріх,
Як відпускають душу до причастя.
Я в цім житті відмучилась за всіх.
Чи буде хоч на тому світі щастя?

* * *

Проходять повз мене роки,
Вміщаються в спогади, в фотоальбоми.
Проходять, як чоловіки,
До болю кохані і ледве знайомі.

* * *

Я жду тебе! Цю витончену муку –
Очікувати даремно день при дні –
За нас обох я виболіти мушу,
Наш гріх одній спокутувать мені.

* * *

Чекання моє, мов натягнуті струни, -
Торкнися до мене - і я зазвучу.
Я - загадка, я - нерозгадані руни,
Я - ще ненаписані вірші дощу.

РАЗКИ РОЗСИПАНОГО НАМИСТА

* * *

Цей день почавсь дощами і туманами:

Повіки хмар сховали неба просинь.

І першими морозами поранена
В гіллі дерев вмирає пізня осінь.

* * *

Не тішся дарма. Я давно не плачу.

За все сповна тобі я заплатила.

І навіть більше.. Що ж, візьми на здачу
Ще кілька спогадів про те, як я любила.

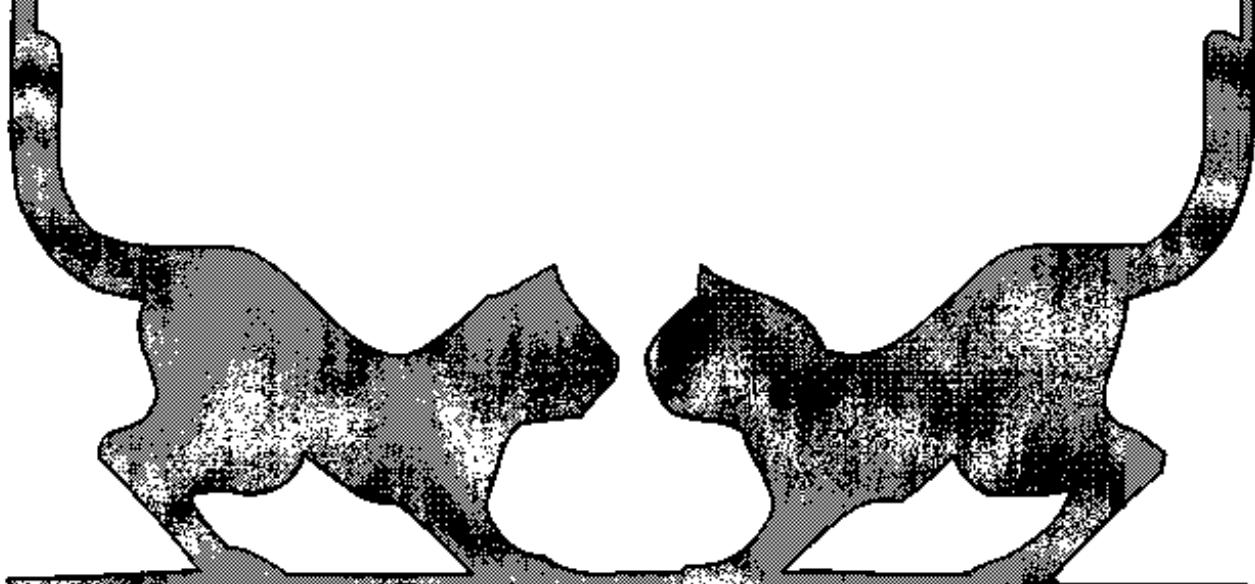
* * *

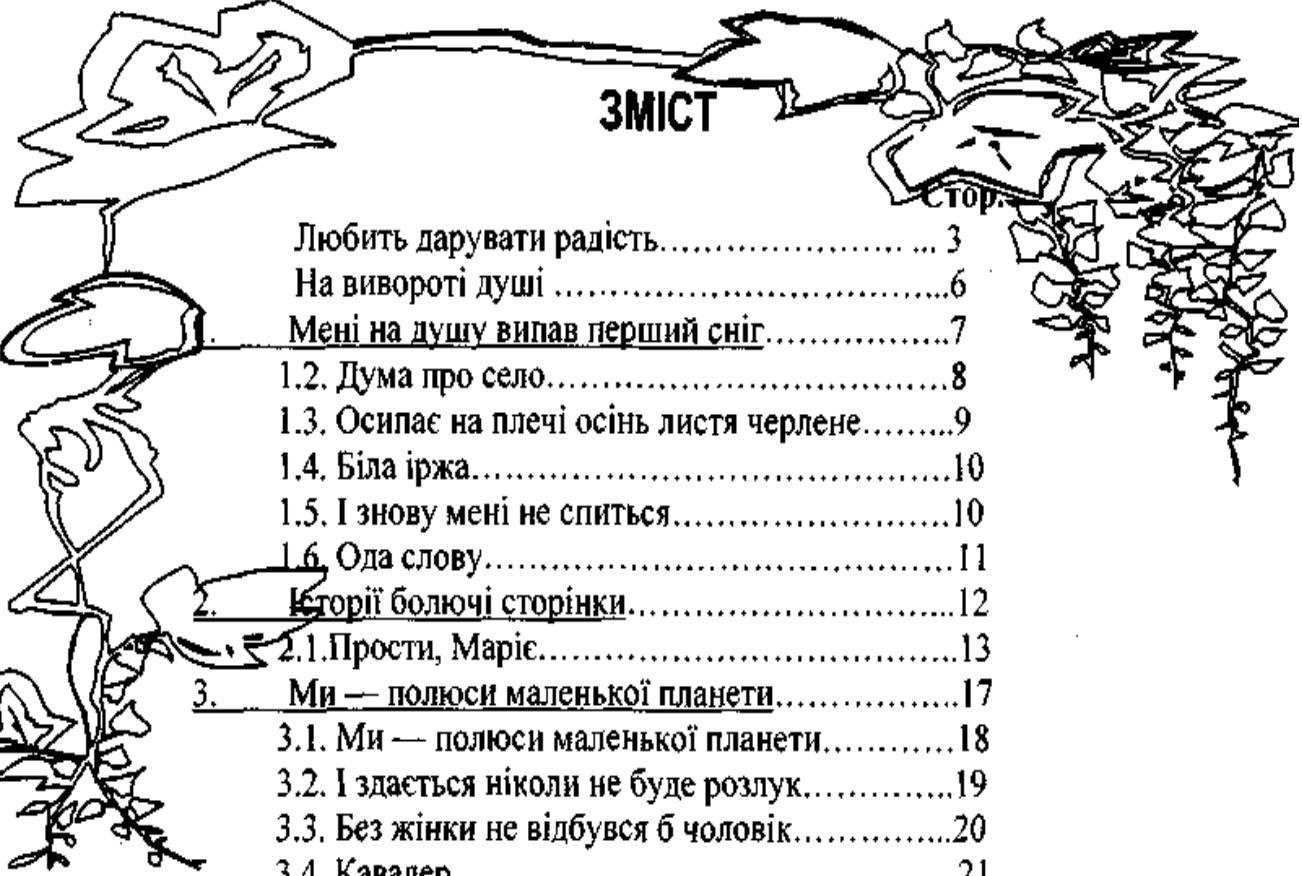
Стиглий вечір на землю упав,

Терпкуватий і сизий, як слива.

Хоч немає для щастя підстав:

Я кохана!!! А значить - щаслива!

ЗМІСТ

Любить дарувати радість.....	3
На вивороті душі	6
<u>Мені на душу випав перший сніг.....</u>	7
1.2. Дума про село.....	8
1.3. Осилає на плечі осінь листя черлене.....	9
1.4. Біла іржа.....	10
1.5. І знову мені не спиться.....	10
1.6. Ода слову.....	11
<u> 2. Історії болючі сторінки.....</u>	12
2.1. Прости, Маріє.....	13
3. <u>Ми — полюси маленької планети.....</u>	17
3.1. Ми — полюси маленької планети.....	18
3.2. І здається ніколи не буде розлук.....	19
3.3. Без жінки не відбувся б чоловік.....	20
3.4. Кавалер.....	21
4. <u>Душою пригорнуся до природи.....</u>	22
4.1. Зимове.....	23
4.2. Весняний вечір.....	24
4.3. Осінній день.....	25
5. <u>Найвище уміння — любити.....</u>	26
5.1. Вовчиця.....	27
5.2. Чоло у моого сонця золоте.....	28
5.3. Німа сповідь.....	29
5.4. Всю ніч кричали у душі сичі.....	30
5.5. Твоя образа знов мене настигла.....	30
5.6. День такий короткий у моєму світі.....	31
5.7. Розпач.....	31
5.8. Освідчення.....	32
5.9. Тобі у час пошання.....	33
5.10. Маленького щастя ілюзія.....	34
5.11. Ще місяць блаженної ейфорії.....	35
5.12. Твої слова.....	36
5.13. Чекання.....	37
5.14. А спомин цей.....	38
5.15. Молитва.....	39
6. <u>Разки розписаного намиста.....</u>	40

